

Duci tu o „viață dublă”?

Un cuvânt pentru tinerii creștini

Verset călăuzitor: Galateni 6.7

Galateni 6.7: Nu vă amăgiți: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit”; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera.

Poate un creștin credincios să trăiască o viață dublă? Cu regret este nu numai imposibil, ci realmente mulți creștini credincioși trăiesc o viață dublă, în mod deosebit tinerii. Sunt mulți tineri care fără îndoială sunt copii ai lui Dumnezeu, care până acum posedă numai o profunzime redusă a lucrării lui Dumnezeu în ei. Aceștia sunt în pericol să ducă o viață dublă.

Ce înseamnă să duci o viață dublă?, s-ar putea întreba. Deci, cei care cred au două naturi. Una este carnea, răul de nedescris, care poate face numai rău; cealaltă natură este natura nouă, și orice dorință a acestei naturi descinde din Dumnezeu și este orientată spre sfințenie și adevăr.

Când credinciosul începe să satisfacă dorințele cărnii, atunci aceasta este o viață dublă. Cele două naturi sunt total opuse una alteia, și ceea ce este grav este că dorința după lucrurile divine este distrusă atunci când carnea este îngrijită. Noi citim cuvintele serioase: „Nimeni, după ce a băut din vin vechi [aceasta înseamnă, când el a împlinit poftele cărnii], nu dorește vin nou [aceasta înseamnă, bucuria de lucrurile divine și spirituale], pentru că zice: «Cel vechi este mai bun»” (Luca 5.39). Citirea unui roman de dragoste provocativ, care se revarsă din pădurea de pagini actuale, îndepărtează dorința după Cuvântul lui Dumnezeu. Mersul la cinematograf sau la teatru, etc. distruge dorința de a merge la ora de rugăciune sau de citire a Bibliei.

În Sfânta Scriptură găsim exemple care ne atenționează cu privire la trăirea unei vieți duble. Ia exemplul lui Lot. El a ales după înfățișare și conform înclinațiilor naturale, nu era nici o căutare după călăuzirea din partea lui Dumnezeu. El *a ales* câmpia Iordanului. Următorul pas a fost că și-a făcut un cort în Sodoma – Sodoma, o imagine a lumii rele. El *a văzut* drumul acesta. După aceea el *a locuit* în Sodoma, oamenii de acolo „erau răi și mari păcătoși înaintea Domnului” (Geneza 13.13). După aceea se spune: „Lot ședea la poarta Sodomei” (Geneza 19.1). Mai întâi el *a privit* spre Sodoma, după aceea *s-a aflat* în Sodoma, și desigur fiicele lui s-au căsătorit cu tineri din Sodoma. Faptul că el ședea la poartă înseamnă că el a devenit judecător de pace: un semn că el s-a introdus în viața urbană a acestei localități.

Cine s-ar fi gândit că din relatarea Vechiului Testament este ceea ce noi citim în Noul Testament, și anume că „Lot ... era foarte întristat [chinuit] de purtarea [felul de a trăi, discuțiile, dar și viața întreagă] destrăbălată a celor nelegiuți” – că el „și chinuia zi după zi sufletul drept, cu faptele lor fără de lege” (2 Petru 2.7,8)? Desigur Lot trăia o viață dublă; în

exterior era un prieten bun cu lumea, ale cărei însușiri erau atunci ca și astăzi murdăria și păcătoșenia, era ros lăuntric și simțea durere din cauza stării de lucruri.

Cât de trist a fost sfârșitul lui. Domnul l-a eliberat la sfârșit și nu a permis ca el să aibă parte de pieirea cetăților vinovate din câmpie, dar ce eliberare umilitoare este aceasta! El și-a pierdut soția, care a privit înapoi și a devenit un stâlp de sare, și el a fost îmbătat succesiv de fiicele lui și prin ele a devenit tatăl copiilor care erau străbunii a două generații: moabiții și amoriții, vrăjmașii de neînduplecat ai poporului lui Dumnezeu.

Să ne lăsăm atenționați cu privire la trăirea unei vieți duble, căci ispita este în fiecare din noi. Citește istoria deosebit de tristă a lui Samson în cartea Judecători 13.24-16.31, și ia în inima ta o învățătură din aceasta. Este posibil ca un creștin credincios să păcătuiească la fel ca Samson; însă aceasta este așa de trist că nu se poate exprima prin cuvinte. Este posibil ca în străngerile laolaltă să acționezi ca un sfânt și să fi cu totul altceva atunci când frații și surorile nu te văd. Este cu adevărat trist, că privirea unui prieten creștin are efectul unui mijloc de intimidare, în timp ce privirea lui Dumnezeu, care întotdeauna este îndreptată asupra noastră, este uitată și ignorată.

Așa cum am spus, efectul acțiunii lui Dumnezeu în tinerii creștini credincioși, și uneori și în cei în vârstă, este foarte superficial și influența Duhului este slabă, însă forța de atracție a cărnii este puternică. Puterea de viață deplină a vieții corpului în tineri, dorința naturală a tinereții de a se bucura de plăcerile oferite de lumea aceasta – sunt foarte des asemenea moliei ale cărei aripi sunt lăsate atunci când zboară prea aproape de lumina ispititoare a lumânării sau a lămpii.

Elifaz din Vechiul Testament a pus unele întrebări serioase. Dacă îți adresăm aceste întrebări, ai răspunde tu la ele stând pe genunchi, în timp ce ochiul Domnului privește în cel mai mic colț al inimii tale și știe totul despre viața ta? „Puțin lucru sunt pentru tine mângâierile lui Dumnezeu și cuvântul spus cu blândețe către tine? De ce te lași purtat de inima ta? Și de ce clipești ochii tăi?” (Iov 15.11,12). Dacă aceste lucruri ți se potrivesc (cu regret și spre paguba ta), vei căuta tu atunci har în prezența lui Dumnezeu și vei judeca tu trecutul tău, și vei încerca să te dedici cu toată inima lucrurilor lui Dumnezeu? „Nu vă amăgiți: «Dumnezeu nu Se lasă batjocorit»; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). Ce nebunie să semeni în carne, ce fericire să semeni în Duhul!

Viața este scurtă. Păcatul atât în „păcătoși” cât și în „sfinți” este îngrozitor. În cer nu va fi carnea. Ceea ce ne va caracteriza pentru totdeauna și veșnic ar trebui să ne caracterizeze deja acum, și aceasta spre câștigul nostru real și mulțumire adevărată.

Termină cu uneltirile cărnii. Ascultă de atenționarea serioasă a Sfintei Scripturi: „Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ: curvie, necurăție, patimă, poftă rea și lăcomie, care este idolatrie ... dezbrăcați-vă și voi de toate acestea: mânie, supărare, răutate, defăimare, vorbire rușinoasă care ar ieși din gura voastră. Nu vă mințiți unii pe alții, pentru că v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui” (Coloseni 3.5-9).

Cuvintele acestea sunt aspre. Ele sunt inspirate. Ele erau necesare în zilele lui Pavel și ele sunt necesare în zilele noastre. Tu și eu avem nevoie de ele. Ele ne vorbesc. Le vom auzi noi?

O viață dublă este o sfințenie aparentă. Să încercăm să fim sinceri față de Domnul în orice privință și să trăim o viață care Îi place. Să fim din aceia care „nu mai trăiesc pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat” (2 Corinteni 5.15).

Titlul original: „Dual Lives. A Word to Young Christians“ din Edification, Anul. 7, 1933, pag. 119–124;
www.stempublishing.com/authors/pollock/magazines/Dual_Lives.html